

K
PE

398.8
KPH

IVH BLSA
Apt 7 min 1/2 hrs

398.8
KPH

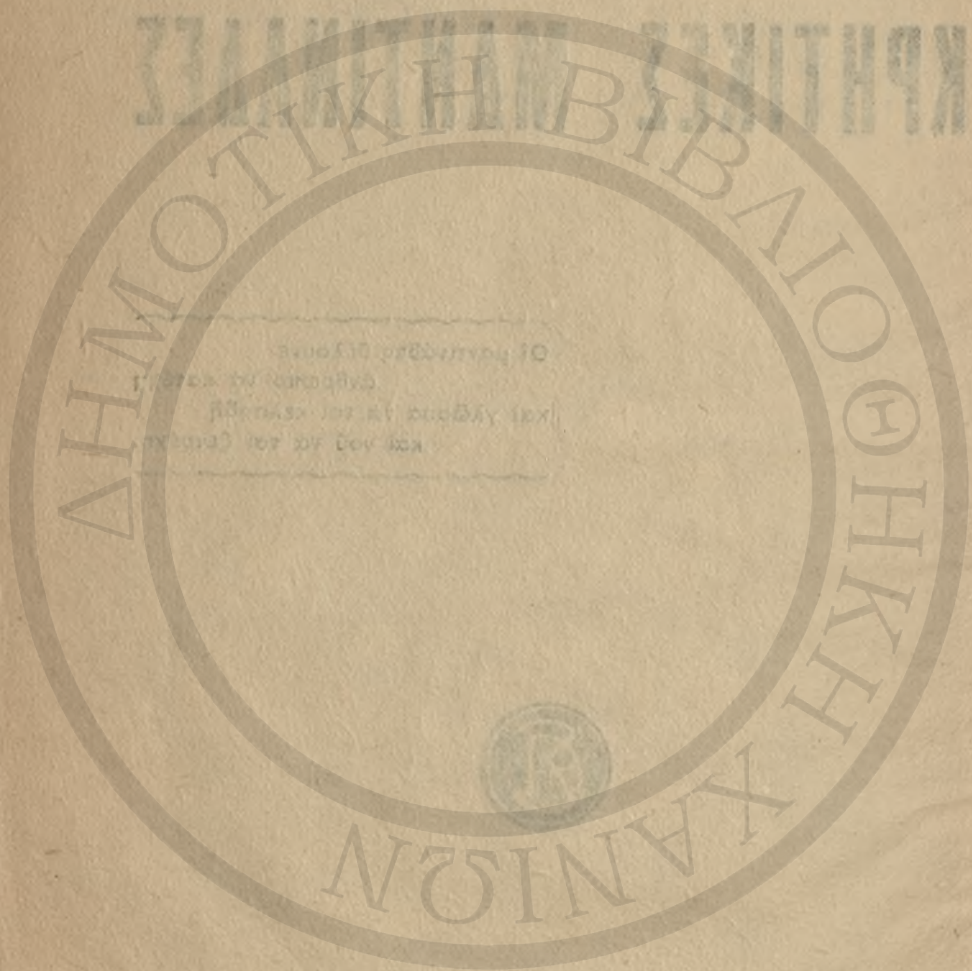
ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Οί μαντινάδες θέλουνε
ἄνθρωπο νὰ κατέχη
καὶ γλῶσσα νὰ τοὶ κελαηδῇ
καὶ νοῦ νὰ τοὶ ξετρέχη.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΣΠΥΡ. Δ. ΑΛΕΞΙΟΥ

ΙΔΗΣ 27 ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ - ΚΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΠΙΣΤ. Δ. ΑΘΕΝΩΝ

ΤΑΧΕΣ 27 ΗΡΑΚΛΕΙΩΝ - ΚΕΝΤΡΟΣ

Χρονιά 1965 18.3.1965
Εισκομιτής Δημοκρατική
Αριθ. 398.81.Κ.Ρ.Ε.

φ. 66. 19656

Μαντινάδες του Ποδού

"Ηντα νά κάμω πούκαμα με τσ' έδικούς μ' άμάχη,
καί με τ' άδέρφια μου κακιά καί με τά σέν' άγάπη.

Σάν οί γ' έχθροί τό κάμανε στό σπίτι σας δέ μπαίνω,
πρόβερνε σκιάς νά σέ θωρῶ μ' ά γ'ώ ψυχή δέν παίρνω.

"Άγιος τάφος νά γενή τό σπίτι σας δέν μπαίνω,
κ' έξεβαρέθηκα μαλιές όλο για σέ νά πέρνω.

Μαυροματούσα καί ξανθή τ' άγγέλου ιστορία,
όταν περνῶ δέ μοῦ μιλεῖς κάνεις τή Παναγία.

Ν' άτον ό ούρανός χαρτί κι' ή θάλασσα μελάνη,
νά σου'γραφα πενέματα καί πάλι νά μη φτάνη.

Κλαίγε κ' άπού τά κλάύματα μαγάρι νά ποθάνης,
λόγια καλά σου μίλουνα κι' άς ήθελα τά κάνης.

Λυπήσου τα σπλαχνίσου τα τά δάκρυα ποῦ χύνω,
γιατ' εῖναι πλειά τά δάκρυα παρ'ά νερό ποῦ πίνω.

Βάστα καλά λογαριασμό σου'λεγα κάθε μέρα,
καί σύ πιανες τά λόγια μου καί τ'άδινες τ' άέρα.

"Ηκλαιγα μ'ά δέν κλαίω μπλιό γιατί δ'ά βερεμιάσω,
καί κρίμας εῖν' ή νειότη μου για σένα νά τή χάσω.

Μη μοῦ μην'ας πεισματικά νά μην'άναστενάζω,
γιατι έξεχωρίσαμε καί μπλιό δέ σέ πειράζω,

Με τση γαρεφαλόβιολε θ'ά ζωσω τήν αύλή σου,
κ' άνε σου πέψουν προξενιά μη βάλης τή βουλή σου.

Ξέρεις το ποῦ νά ξεραθης πόσες άγάπες εῖχα,
κι' όλες τση παντονιάρησα καί στη δική σου μπήκα.

Δέν θέλω παραφανταρές καί γροίνιες νά μοῦ κάνεις,
γιατ' εῖμ' έλεύθερο πουλί καί γρήγορα με χάνεις.

'Εγώμαι μαῦρο κι' άσκημο δέν άγαπῶ παράδες,
μόν' άγαπῶ μελαχροινές ποῦ χουνε νοστιμάδες.

'Ο σκλάβος ξεσκλαβώνεται καί γίνεται κι' άζάτι,
μ'ά γ'ώ δέ ξεσκλαβώνομ' άπ' τή δική σ' άγάπη.

Παντρέψου σάν σέ θέλουμε καί σέ παρακαλοῦνε,
κι' ἔμένα οἱ γονεοὶ μου ἄλλοῦ μὲ μελετοῦνε.

"Ἦντὰ 'καμα κι' ἀρνᾶσαι με ἦντὰ 'πα καί μοῦ κάνεις,
χιλιῶν λογιῶν πεισματικά καί θά μὲ κουζουλάνης.

Πείσμα τοῦ πείσμα μὲ λαλεῖς πεισματικό τὸ κάνεις,
πείσμα νὰ βγάλῃς στὴν καρδιά νὰ μὴ μπορεῖ νὰ γιάνης.

Πεισματικόν τως ὅλονῶ τῶν ἐδικολογιῶ σου,
θά τὴ χρυσώσω τὴν ἑλῆά ποῦχει τὸ μαγουλό σου.

Πείσμα καί σὺ πείσμα κι' ἐγὼ τὰ κάμαμε τὰ λάθη,
θαρεῖς καί τὰ πεισματικά καλὰ νε στὴν ἀγάπη.

Θ' ἀρθῆ καιρὸς ἀποῦ θά πῆς ὦφου γιὰ λίγο πρᾶμμα,
τὰ ἔρμα τὰ πεισματικά κακὸ ποῦ μοῦ τὸ κάμαν.

Θ' ἀρθῆ καιρὸς μὰ θὰν ἀργά καί θά μ' ἀναζητήξης,
νὰ μὲ γυρεύῃς νὰ μὲ βρῆς καί νὰ μὴ μ' ἀπαντήξης.

Θάλασσα δίχως κύματα καράβι δὲ σηκώνει,
κι' ἀγάπη δίχως πείσματα ποτὲ δὲ τελειώνει.

"Ὅσο μοῦ κάνεις πείσματα χαίρομαι καί γλεντίζω,
τὴ ζαχαρένια μου καρδιά δὲν τὴ κακοκαρδίζω.

Πέρασε ξαναπέρασε σείσου καί ξανασεισοῦ,
ἐπέσανε τὰ γιασεμιὰ ἀπὸ τὴ κεφαλὴ σου.

Στὸ γιασεμί κτίζω φωληὰ κι' ἄλλο πουλί μὴ κτίση,
γιατ' εἶν' τὸ γιασεμί ψηλὸ καί θά μᾶς ἐγκρεμίση.

• Πουλί ποῦ κτίζεις δυὸ φωληές ἢ μιά σου νὰ χαλάση,
καί τὰ φτερά σου νὰ κοποῦν νὰ μὴ μπορὰ πετάξης.

• Ἀγάπη δίχως πείσματα, δίχως καημὸ καί πόνο,
εἶναι ἀγάπη ψεύτικη, ψευθιάς ἀγάπη μόνο.

• Ἀγάπη δίχως πείσματα δὲν ἔχει νοστιμάδα,
ὡσάν τὴ γυροποταμιὰ ποῦ λείπ' ἢ πρασινάδα.

• Μὰ σὺ θαρρεῖς πὼς σ' ἀγαπῶ καί χάνομαι γιὰ σένα,
νὰ δεῖς τὸ νιό, ποῦ μ' ἀγαπᾶ τρεῖς κάνει σάν ἔσένα.

• Μὰ σὺ θαρρεῖς πὼς σ' ἀγαπῶ καί κάνεις τόσο νάζι,
τὰ μάθια μου νὰ μὴ χαρῶ, ἀνὲ σὲ κάνω χάζι.

Κόψε τὴ λέω τὴν κλωστή κι' ἀπ' ὅπου θές τὴν κόψε,
κι ἀμοναχὴ ἦμουν κι ὀψαργὰς κι ἀμοναχὴ κι ἀπόψε.

Κατέχω το, πὼς μ' ἀγαπᾶς 'πὸ πόνω τσ' ὄρεξίς σου,
μὰ δὲν πολυσκοτώνομαι κι ἐγὼ γιὰ ὄνομή σου.

"Ἡσφαλα πού σοῦ μίλησα, γιάντα νὰ σοῦ μιλήσω,
νὰ παίρνουντον ἡ-γι ἐμιλιά νὰ τὴ γυρίσ' ὀπίσω.

'Αλάργὸ σου, κι ἀλάργὸ μου, μακρὰ σου καὶ μακρὰ μου,
φωθιά βαστοῦν τὰ ροῦχα σου, μὴν κάψουν τὰ δικά μου.

Καρδιά 'ναι τούτη καὶ πονεῖ, ψυχὴ 'ναι καὶ λυπάται,
καὶ μὴν τζῆ κἀνεις πείσματα, γιὰτὶ παραπονᾶται.

Τριάντα μῆνες σ' ἀγαπῶ, δυόμισυ χρόνια πᾶνε,
τὰ πείσματά σου, ἄπονη, τὴ νιότη μου δὰ φᾶνε.

Τσῆ θάλασσας τὰ κύματα ἄσπρα σὰν τὰ χαρθιά 'ναι,
τσ' ἀγάπης τὰ πεισματικά μαχαίρια καὶ σπαθιά 'ναι.

'Ενύσταξα κι' ἐκούμπησα πάνω στὰ γόνατά σου,
δὲ μ' ἄφηκες νὰ κοιμηθῶ 'πὸ τὰ πεισματικά σου.

Πείσματα καὶ πεισματικά σ' ἐμένα δὲν περνοῦνε,
γιὰτὶ κι ἄλλοῦ μὲ θέλουνε καὶ μὲ παρακαλοῦνε.

Πείσματα σύ, πείσματα 'γώ, θὲ νὰ πεισματωθοῦμε,
καὶ δὰ γυρεῦγομε γιὰτρὸ κι οἱ δυὸ νὰ γιὰτρευτοῦμε.

Μὴ μοῦ μεινᾶς πεισματικά, φτάνει μ' ὁ χωρισμός σου,
γιὰτὶ σ' ἐγάπησα πιστὰ καὶ τρώει μ' ὁ καημός σου.

"Ἴντα τὸ θέλω νὰ τὸ λὲς πὼς μ' ἀγαπᾶς περίσσα,
κι ὕστερα νὰ πὰ γίνεσαι μ' ὄλους τσ' ὀχτροὺς μου ἴσα.

"Α μ' ἀρνηθεῖς, χάνεις ἐσύ μὰ 'γὼ δὲ χάνω πρᾶμμα,
γιατ' ἦβαψ' ἡ καρδούλα μου σὰν τὸ καρνάδο βᾶμμα.

"Α μ' ἀρνηθεῖς χάνεις ἐσύ, μὰ 'γὼ δὲ χάνω πρᾶμμα,
τοῦτα τὰ μάθια πού θωρεῖς κι ἄλλες ἀγάπες 'κάμα.

"Α μ' ἀρνηθεῖς χάνεις ἐσύ, μὰ 'γὼ ἴντα δὰ χάσω,
δυὸ μέρες δὰ σ' ἀνεζητῶ, τσί τρεῖς δὰ σοῦ ξεχάσω.

"Α μ' ἀρνηθεῖς δὲ χάνομαι, στὴ θάλασσα δὲν πέφτω,
μόνο δὰ σ' ἀναθεματῶ, ἂν κάθομαι κιὰ στέκω.

"Αν ίσως και μ' άπαρνηθείς δά κάμω άλλο ταίρι,
νά με θωρείς νά σφάζεσαι με δίκικο μαχαίρι.

Μά σὺ θαρρῆς κιὰ μ' άρνηθείς, δά πέσω ν' άποθάνω,
καρνάδα βιόλα δά γενῶ, νά σ' άποκουζουλάνω.

Καρνάδα βιόλα δά γενῶ καί καντιφές δ' άθίσω,
καί τότε οά, μικράκι μου, δά σ' άποδαιμονίσω.

Μά σὺ θαρρεῖς κιὰ μ' άρνηθείς δά κιτρινοφυλλίσω,
καρνάδα βιόλα δά γενῶ νά σ' άποδαιμονίσω.

Νάταν ὁ οὐρανός χαρτί κι ἡ θάλασσα μελάνι,
νά γράψω τὰ πεισματικά καί πάλι δέν τὰ βάνει.

"Α μ' άρνηθείς πουλάκι μου, μιάν ὄρνιθα δά σφάζω,
νά κάτσω νά χαροκοπῶ, ὥστό νά σοῦ ξεχάσω.

"Ημαθα πῶς μ' έρνήθηκες, κι έκαλοχάρηκά το,
μαχαίριν εἶχα στήν καρδιά κι ἤσυρα κι ἤβγαλά το.

"Ημαθα πῶς μ' έρνήθηκες, καλά 'καμες, πουλί μου,
μπελά 'χα κι ἤβγαλά τονε άπό τήν κεφαλή μου.

Μά δέ μοῦ λές, άγάπη μου, σάν ἴντα δά κερδίσεις,
καί κάνεις τὰ πεισματικά γιά νά με καταλύσεις;

Καί δέ μοῦ λές άγάπη μου, ἴντα δά καταλάβεις,
καί κάνεις τὰ πεισματικά στὸν "Αδη νά με βάλεις;

"Όσο μοῦ κάνεις πείσματα χαίρομαι καί γλεντίζω,
κατέχω το πῶς μ' άγαπᾶς καί δέν κακοκαρδίζω.

Σ' ένα βουνά άς με ρίξοκνε, τὰ φίδια νά με φᾶσι,
τήν άπονιά σου νά χαρεῖς, τὴ γνώμη νά χορτάσεις.

"Α μ' άγαπᾶς, άγάπα με, ἄ δέ με θές, ἄς λείπει,
δέν εἶσαι σὺ καλύτερος νά σοῦ κρατίξω λύπη.

Τση πέρδικας καί τοῦ λαγοῦ τὸ θάνατο νά κάμω,
ἂν ίσως κι άφρουκοῦμαι ἴγῶ τὰ λόγια τῶ ρουφιάνω.

Μέτρησε τὰ δαχτύλια σου κιάν εἶναι ὅλα ἴσα,
έτότεσά, τὰ πιστευε τὰ λόγια τὰ περίσσα.

Μετρῶ τα τὰ δαχτύλια μου καί 'νοὺς τ' ἄλλ' άκλουθοῦνε,
τὰ λόγια ποῦ μοῦ μήνυσεσ κατέχω ποῦ χτυποῦνε.

Μὰ δὲ μὲ γνοιάζει μένα μπλιό, ἀγάπη μου καὶ ξάσου,
ἀγάπες δεκατέσσερεις βάλε στὴν ἀγγαλιά σου.

Ἄπ' τὴ στιγμῆ, πού πίστεψα στὴ δίσμοιρῆ σου γλώσσα,
στὸν κόσμο μ' ἔθεάτρισες καὶ ὑποφέρω τόσα.

Ὅποιος τὰ λόγια σου γροικὰ καὶ τὸ ὄρκου σου πιστεύγει,
στὸν ἄμμο κυνηγᾷ λαγοὺς καὶ στὰ βουνὰ ψαρεύγει.

Νὰ λειπᾶν τὰ μOURNÓφυλλα, δὲν ἤκανες μετὰξι,
δὲν ἤκανες χρυσὰ φτερά, μικρὸ μου, νὰ πετάξεις.

Κατέχω τα τ' ἀμπέλια σου, κατέχω τοὺς τὸ ἑλίές σου,
καὶ δὲ μπορῶ ν' ἀκούω μπλιό τοῖ περηφάνειές σου.

Μαντινάδες Ζήλιας και άπιστίας

Άγάπαμε να σ' αγαπῶ θέλε με να σε θέλω,
γιατί θά ν' ἀρθ' ἕνας καιρὸς να θές και να μὴ θέλω.

Μὰ ἐπεράσαν οἱ καιροὶ πού θελες τὸ καλό μου,
κ' ἐδὰ παρακαλεῖς και σὺ να δῆς τὸ σκοτωμό μου.

Πούν' τὰ συχνὰ ἀπαντήματα πού κάναμε ἀλλότες,
κι' ἐδὰ μᾶς ἐπλακῶσανε ἀντάρες και κρυγιώτες.

Δὲ θέλω τὴν ἀγάπη σου καλλιὰ ἄχω τὴ κακιά σου,
στὸ καφενεῖο καθ' ἀργὰ σέρνουνε τ' ὄνομά σου.

Δὲν θέλω τὴν ἀγάπη σου τὴν καταφρωμένη,
ἀποῦναι σὰν τὴν πέρδικα τὴν τσαγομαδισμένη.

Δὲν θέλω τὴν ἀγάπη σου ἄμε στὸ δάσος ἄμε,
καλλιὰ να θέτω στ' ἄχερα καλλιὰ να θέτω χάμε.

Δυὸ ἄσπρες ἐμαλῶνανε διὰ τὴν ἄσπριγιά ντως,
και πέρασ' ἡ μελαχροινὴ κ' ἤκαψε τὴν καρδιά ντως.

Μὴ λὲς γιὰ τῆς μελαχροινῆς γιατί πον' ἡ καρδιά μου,
γιατί κιὰ μέσα βρίσκεται και μένα ἡ κοπελιά μου.

Ζηλιάρης εἶμαι, μάθια μου, και στὴ ζηλιά μ' ἀπάνω,
και τὰ χατίρια τὰ χαλῶ και τὴ ζωὴ μου χάνω.

Πούρι καλά κατέχεις τὸ πῶς εἶμαι ἄγω ζηλιάρης,
κι ὅπου δὲ θέλω, μὴ μιλεῖς μοῦδε μὴ ροζονάρης.

Σὰ θές ἐσὺ να σ' αγαπῶ και να ἄχεις τὴ φιλιὰ μου,
ὅπου μιλεῖς να μὴ μιλεῖς, γιατί πονεῖ ἡ καρδιά μου.

Πέ μου πουλί μου, ποῦ δὲ θές, ποτὲ να μὴ μιλήσω,
βασιῶ τὸ τὸ χατίρι σου ὅσον καιρὸ γκιὰ ζήσω.

Πέ το τοῦ σκύλ' ἀπ' ἀγαπᾶς, πῶς δά τότε σκοτώσω,
νὰ βγάλω τὸ κνισάρι ντου στὸν τοίχο νὰ τ' ἀπλώσω.

Πέ το τοῦ σκύλ' ἀπ' ἀγαπᾶς, πέ το τοῦ χεϊτάνι,
πῶς δά τότε σκοτώσω πέ, ἀπόψε στὸ ντουκιάνι.

Πέ το τοῦ σκύλ' ἀπ' ἀγαπᾶς, ἄν εἶναι παλικάρι,
νὰ παίξομε τρεῖς μαχαιριές κι ἀποὺ νικήσ' ἄς πάρει.

Μαχαίρι μαυρομάνικο βαστῶ καὶ δὲ φοβοῦμαι,
τὴν ἀγαπῶ, μὴν ἀγαπᾶς, γιατί δά σκοτωθοῦμε.

Δίμoure καὶ διπρόσωπε καὶ ψεῦτη στὴν ἀγάπη,
σά δὲ γατέχεις ν' ἀγαπᾶς, γιά δὲ ρωτᾶς νὰ μάθει;

Δίμoure καὶ διπρόσωπε καὶ ψεύτη στὴ φιλιὰ σου,
σά δὲ γατέχεις ν' ἀγαπᾶς, γύρευε τὴ δουλιὰ σου.

Δίμoure καὶ διπρόσωπε νὰ σοῦ τὸ πῶ κι ὀμπρό σου,
πῶς τῶν ἀθρώπων τὰ παιδιὰ δὲν εἶν' κορόϊδό σου.

Δίμoure καὶ διπρόσωπε, ἀδικητὴ καὶ ψεύτη,
πούκαμες τὸ κορμάκι μου κιὰν τὸ φυσήξεις πέφτει.

Σγουρά μαλλιὰ στὴν κεφαλὴ πλεμένα ξεπλεμένα,
ἄχ! καὶ μὲ τὰ ποιδ' ἴσουνκι εἶναι ξεχουρδισμένα!

Μπαρμποῦνι μου τσὴ θάλασσας κι ὀλόχρυσό μου ψάρι,
ἐγὼ τραβῶ τσί πόνους σου κι ἄλλος θεὸς νὰ σὲ πάρει;

Σὰν ὄντὲ κάνει τὸ σεισμό καὶ πέφτ' ἀστροπελέκι,
ἐτσά μοῦ κακοφαίνεται ὄντὲ μιλεῖς παρέκει.

Τὸ ὄνομά σου τὸ γλυκὺ σά δά τὸ ποῦνε ἄλλοι,
ἀκούω μέσα στὴν καρδιὰ μιὰ ταραχὴ μεγάλη.

Φούλι μου καὶ ζουμποῦλι μου, λαλέ καὶ καντιφέ μου,
ἐκεῖα ποῦ πᾶς μὴν ξαναπᾶς καὶ κακοφαίνεται μου.

Θαρρεῖς τὰ κάνεις, δὲ γροικῶ, τὰ λὲς δὲν τὰ μαθαίνω;
ὁ ἔρωντας μοῦ τὰ μηνᾶ μ' ἕνα-μ-πουλάκι ξένο.

Γαρέφαλ' ἀποὺ τὸ Γκιαμπέ, ρόδ' ἀποὺ τὸ Μισίρι,
δὲ θέλω στὴν ἀγάπη μας ἄλλος νὰ κάμει σίρι.

Τρέμει τὸ ψάρι στοῦ ψαρά, τ' ἀρνὶ στοῦ μακελάρι,
τρέμει κι ἡ μαύρη μου καρδιὰ ἄλλος νὰ μὴ σὲ πάρει.

Στόν ούρανό θέ ν' άνεβῶ, τ' ἄστρον ν' άνερωτήξω,
 ἄν ἀγαπᾶς ἄλλοῦ ποθές, ἐγὼ νά παραιτήσω.

Σκίσου καρδιά μου γίνου δυό φύλλα σάν τὸ κρεμῦδι,
 ὄντὲ θωρεῖς τὴν ἀγαπῶ καὶ με πολλοὺς προδίδει.

Τὸ δέντρο ποὺ καμάρωνα καθημερνὴ καὶ σκόλη,
 ἄλλοῦ ῥιξε τσί κλώνους του σὲ ξένο περιβόλι.

Κατέχω το πὼς μ' ἀγαπᾶς, μὰ πάλι φεσφεσέ ἔχω,
 νά μὴν μπά ν' ἀγαπᾶς κι ἄλλοῦ κι ἐγὼ δὲν τὸ κατέχω.

"Ἡσφαλα ποὺ σ' ἀγάπησα τρέλλά 'καμα μεγάλη,
 νά παίρνῳ 'γὼ τσί πόνους σου καὶ νά σὲ χαίροντ' ἄλλοι.

Μὴν ἀγαπᾶς πολλοὺς, πολλοὺς νά διασκορπᾶς τὸ νοῦ σου,
 ἀγάπα μὲν ἄμοναχὸ νά μ' ἔχεις στὸ ὄρισμοὺς σου.

'Αρχίζω μ' άνεστεναγμοὺς καὶ με καρδιά θλιμμένη,
 δὲν τόξερα, μικροῦλα μου, πὼς εἶσ' ἄλλοῦ μπλεγμένη.

'Εθάρρουνα πὼς ἦσουνα ἀκέριο περιβόλι,
 μὰ ὡς θωροῦν τὰ μάθια μου ἔχουν νά κάμουν ὄλοι.

Δέ θέλω γὼ 'τσα διάφορο νά τρώει τὸ κεφάλι,
 νά σὲ βαγιοκλαδίζω 'γὼ καὶ νά σὲ χαίροντ' ἄλλοι.

"Ασκημη τήνε θέλω 'γὼ τὴν ἀγαπητικὴ μου,
 νά μὴν τὴν ἀγαπᾶ κιανεὶς νά 'ναι μοναχικὴ μου.

Μπερμπάτη τόνε θέλω 'γὼ τὸν ἀγαπητηκό μου,
 νά μὴν τὸν ἀγαπᾶ κιαμιὰ νά 'ναι μοναχικός μου.

'Ὡς τρέμ' ἡ μῆς με τὸ σεισμό, τρέμουν τὰ κόκκαλά μου,
 νά μὴ σ' ἀρραβωνιάσουνε χωστὰ χωστὰ, κερά μου.

'Ὡς τρέμ' ἡ γῆς με τὸ σεισμό καὶ τὰ βουνὰ χαλοῦνε,
 ἐτσὰ δὰ κάμω ταραχὴ, ὄντὸ δὰ σὲ βλογοῦνε.

"Αγγελος ἦμουνε καὶ ἐγὼ, μὰ δὰ ἀγγελίζουν ἄλλοι,
 στὴ βρῦσ' ἀπού 'πινα νερό θωρῶ καὶ πίνουν ἄλλοι.

Ποὺ νά βουρκιάσει τὸ νερὸ καὶ νά χαλάσ' ἡ βρῦση,
 καὶ ἄνθρωπος νά μὴ βρεθεῖ νά τήνε καθαρίσει.

'Εμένα νά μηνύσουνε νά τήνε καθαρίσω,
 πέτρες καὶ ξύλα νά βαστῶ, νά τήνε πογεμίσω.

Τρεῖς πῆχες ὄφιν δά γενῶ, τὴν πόρτα σας νά ζώσω,
νά βρῶ ἐκεῖνον π' ἀγαπᾶς νά τόνε θανατώσω.

Τρεῖς πῆχες ὄφιν δά γενῶ τὴ μέση σου νά ζώσω,
ὅτινά πεῖς νά μ' ἀρνηθεῖς, γιά νά σέ θανατώσω.

Δέ θέλω τὴν ἀγάπη σου τὴν κατάφρονημένη,
γιατί ὅπου δοῦν τὰ μάθια σου, ὁ νοῦς σου κειά πομένει.

Ἰντα τὸ θέλω νά τὸ λές πῶς μ' ἀγαπᾶς ἐμένα,
καί τση καρδιᾶς σου τὰ κλειδιά νάχεις ἄλλοῦ δοσμένα.

Κρίμας ἐσένα, γιασεμί, καί γνώση νά μὴν ἔχεις,
καί μιάν ἀγάπη μπιστικιά νά κάμεις δέ γατέχεις.

Μαντινάδες σκορπιστές καί σατυρικές

Τι νά τσῆ κάμω τσῆ μικρῆς ποῦναι μικρῆ καὶ κλαίει,
κι' ἄνε τσῆ πῶ καὶ τίποτε τσῆ μάνας τσῆ τὸ λέει.

Ἄγάπη μου μικρῆ μικρῆ ἀγάπη μου μεγάλη,
καὶ γιάντα δὲ μοῦ κόντεψες κι' ἐμένα πορτακάλι.

Μὴν τήνε κλαῖς τῆ λεμονιά ὅσο κι' ἂν ἀστοχήση,
κάνει λεμόνια δίφορα τὸν κόσμο νά γεμήση.

Δέν τὸ πολὺ πρικένομαι κ' ἡ Στεία ἔναι μεγάλη,
σά μ' ἀρνηθῆ γι' ἀγάπη μου πάω καὶ παίρνω ἄλλη.

Ἀγαπημένω τῶν πολλῶ γύρεψε ν' αὔρης ταῖρι,
γιατί χειμῶνας δέν περνᾶ δίχως τὸ καλοκαῖρι.

Τ' ἀχειλί σου καταχτυπᾶ λόπως μοῦ καταρᾶται,
ἕνα φιλάκι μοῦδωκε καὶ λόπως τὸ λυπᾶται.

Ἐχω παραπονέματα στ' ἀχειλί μου γραμμένα,
πότε νά σμιξῶμε τὰ δυὸ νά σοῦ τὰ πῶ ἔνα ἕνα.

Παράξενω μοῦ φαίνεται ἡ μέρα δίχως ἥλιο,
καὶ ἡ κοπελιά χωρὶς βυζᾶ νά κἀνη ἄντρα φίλο.

Ἐσο σ' ἀκόμη κι' ἄλλη μιὰ ποῦ τ' ἄχετε τὰ κάλη,
καὶ κοκκινίξ' ἡ μούρη σας ὡσάν τὸ πορτακάλι.

Ἐσο σ' αἰτία κι' ἀφορμῆ κι' ἔχ' ἡ καρδιά μου πόνο,
καὶ γράθηκα στὸν ποταμὸ καὶ μπλιό μου δέν στεγνώνω.

Ἄνθρωπος στῆ νεότη του κάνει μὰ δὲ λογιάζει,
σὰν ἔρθ' ὁ νοὺς στὴν κεφαλή ὄλα τὰ λογαριάζει.

Ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ σεβτὰ στραβώνεται δὲ βλέπει,
καὶ κάνει καὶ καμμιά φορά τὸ πρᾶμμα ποῦ δέν πρέπει.

Δός μου σημάδι νά κρατῶ κι' ἄς εἶν' τῆ γῆς 'να χόρτο,
νά ἀνεμαζόξω σκιᾶς κι' ἐγὼ τὸ νοῦ μου σ' ἓνα τόπο.

Στὸ παραθύρι κάθεσε λεμόνι καθαρίζεις,
τὸ δακτιλάκι σου 'κοψες κι' ἐμένα φοβερίζεις.

Χαρά στὴ μοῖρα σας βουνά ποῦ χάρο δὲ φοβάστε,
μόν' ἀναμένετ' ἀνοιξη νά πρασινοφορᾶτε.

Ὁ κόσμος εἶν' ἔφα δενδρὶ καὶ μεῖς τὸ πωρικό του,
κι' ὁ χάρος εἶναι τρυγητῆς καὶ τρώει τὸν καρπό του.

Κοντὴ 'σαι σάν τὸ κόπανο, χοντρὴ σάν τὴ βαρέλα,
κι' ὅποιος γυρίσει καὶ σέ δεῖ, τaráσσ' ἀποῦ τὰ γέλια.

Κοντὴ 'σαι σάν τὸ κόπανο, χοντρὴ σὰ τὸ πιθάρι,
ντανταλοβύζα κι' ἀχειλοῦ φυιοῦ τ' ἀποῦ δὰ σέ πάρει.

Κοντὴ 'σαι σάν τὸ κόπανο, χοντρὴ σάν τὴ βαρέλα,
κι' ὅτινα δρώσεις μισολιά βρωμεῖς σάν τὴ σαρδέλα.

Τὰ μάθια σου 'ναι σάν τ' αὐγά κι' οἱ κῶλοι σου βαρέλια,
κι' ὅλος ὁ κόσμος σέ θωρεῖ καὶ σκᾶ ἀποῦ τὰ γέλια.

Τὰ μάθια σου 'ναι σάν τ' αὐγά, τὰ ἀφθιά σου μιὰ παλάμη,
τὰ πόδια σου τὰ χέρια σου χοντρά σὰ τὸ καλάμι.

Τὰ μάθια σου γυαλίζουνε τὴ νύχτα στὸ σκοτίδι,
κι' ἡ μύτη σου σάν πιπερά βάλε τὴ στὸ ξείδι.

Τὰ μάθια σου 'ναι σάν τ' αὐγά, τ' ἀφθιά σου σάν τοῦ χοίρου,
καὶ τ' ἀποδέλοιπο κορμί ὡσάν τοῦ κατσοχοίρου.

Τὰ μάθια σου 'ναι σάν τ' αὐγά, τ' ἀφθιά σου σάν τοῦ χοίρου,
κι' ἡ μύτη σου κατσουνωτὴ ὡσάν τοῦ κατσοχοίρου.

Μωρὴ ἀρκούδα μαλλιαρὴ μὲ τὰ πλαθιὰ ποδάρια,
βάνεις κι' ἐσὺ τὰ μοῦτρα σου μέσα στὰ παλικάρια;

Μωρὴ μπουρκούνα ἄγγουρη κι' ἀνοιχτορουθουνάτη,
ἀποῦ βρωμοῦν τὰ χνώτα σου σάν τὸ σκατὸ τοῦ κήτη.

Νὰ τὰ χαρῶ τὰ πόδια σου ἀποῦναι σάν τζ' ἀρκούδας,
κι' εἶναι καὶ τὰ μουστάκια σου σάν τὰ φτερά τῆ κούβας.

Νὰ τὰ χαρῶ τὰ πόδια σου ἀποῦναι σάν τζῆ κούβας,
κι' εἶναι καὶ τὰ μαλλάκια σου σάν τσ' ὕρνιας τῆ χούρδας.

"Ασπρη 'σαι σάν τὰ γάλατα πού βγάνουν οί προβάτες,
κι ὡσάν τὸ μαυροσίκαλο πού ψήνουν τζι πατάτες.

"Ασπρη 'σαι σάν τὸ φούρνο μας καί σάν τὸ μαγεριό μας,
μελαφροινῆ κι ὀνόστιμη ὡσάν τὸ γάϊδαρό μας.

Μαυροσουπιὰ 'πού τὸ γιαλό, ζουριδ' ἀπού τὸ δάσο,
μαῦρο τσικαλοστόμπωμα καί πού δά σέ κρεμάσω.

Δόσε μου δανεικὰ λεφτὰ νά πάρω 'να γκιλάρι,
νά πὰ σέ δέσω κάτωκὲ νά μὴ μοῦ ροζονάρεις.

'Απ' ὅλα τοῦ προσώπου σου ὁ μύτος σου μ' ἀρέσει,
πὸναι σὰ χαβανόχερο καί κρέμεται νά πέσει.

'Ανέφαλα σκεπάζουνε τὸν ἥλιο καὶ δὲ λιάζει,
γιὰ τὸ θεό μὴ μοῦ μιλεῖς καὶ δὲ σέ κάνω χάζι.

Μὰ 'γὼ 'λεγα πὼς ἤβρηκες καλύτερό μου ταίρι,
μὰ 'γὼ θωρῶ κι ἐγάπησες τοῦ τηγανιοῦ τὸ χέρι.

"Ἦλεγα πὼς ἐγάπησες καλύτερη στὰ κάλλη,
μὰ 'γάπησες τὴν παρασθιά πού στένω τὸ τσικάλι.

"Ἦλεγα πὼς ἐγάπησες κιαμιὰ καλύτερή μου,
μὰ 'γάπησες τὴν πάθουδα πού ρίχνω στὴν αὐλή μου.

"Ἦλεγα πὼς ἐγάπησες κιαμιὰ πού νάχει γνώση,
μὰ 'γάπησες μιὰ κουζουλιῆ ἄδικὸ νά τση δώσει.

Μωρὴ τσικαλοστόμπωμα, μωρὴ λαδοκουρούπα,
πού 'κάτσεσ καὶ κατηγορᾶς μιὰν ἀσημένια κούπα.

Μωρὴ σαρδέλα βρωμερή, σουπιὰ τηγανισμένη,
καὶ καρακάξα τοῦ γιαλοῦ, ποιὸς διάολος σέ παίρνει.

"Ἄμε στὸ γέρο διάολο, σαρδέλα βρωμεσμένη,
κι ἀπόπατο τοῦ βαρελιοῦ, ποιὸς διάολος σέ θέλει;

"Ἄμε στὸ γέρο διάολο σησαμωτὸ κουλούρι,
κι ἔχομε κι ἓνα γάϊδαρο καὶ μοιάζεις του στὴ μούρη.

Δὲν πᾶς, μωρὴ, στὸ διάολο βελόνα κουτσομούρα,
κι ὄψες ἀργὰς σ, ἐνέσυρα ἀπὸ τὴ σαλαμούρα!

Δὲν πᾶς, μωρὴ, στὸ διάολο, μπιστόλα γεμισμένη,
γιατὶ κατέχω νά σοῦ πῶ ποιὸς σ' ἔχει φιλημένη;

Ἦσαν τὴν καμινάδα μας, σὰν τοῦ παπαῦ τὸ ράσο,
 ἐτσὰ μοῦ φαίνεσαι κι' ἐσὺ ὄντε κιὰ δὰ περάσω.

Μὰ γὼ θωρῶ κι ἐγάπησες τὰ, γλεκοπάτουρά μου,
 γλεκοπατῶ τα καὶ περνῶ καὶ πάω στὴ δουλιὰ μου.

Μὰ ῥνήθης τὸ βασιλικὸ κι ἐγάπῆς τὸν θύμο,
 ποὺ τότε τρώει ὁ γάϊδαρος, διάλε κι ἐσὲ κι ἐκεῖνο.

Μὰ ῥνήθης τὸ βασιλικὸ κι' ἀγάπησες τὸν πρίνο,
 ἀποῦ δὲ βγάνει μυρωδιά, διάλε κι' ἐσὲ κι' ἐκεῖνο.

Μωρὲ καντιλιερόποδα κι ἀσβεστοκωλιασμένε,
 στὴν καρβλίνα σκόνταψες κι ἐβάρηκες καημένε.

Μουδὲ καλὸ, μουδὲ κακὸ δὲ θέλω ἀπ' ὄνομή σου,
 κιτρινοκολοκύθα μου, γιὰτὶ βρωμεὶ τ' ἀτζὶ σου.

Πάρε το τ' ἀνεβόλεμα καὶ ξάνοιγε κι ὀμπρός σου,
 δυὸ σκάφες δὲν τζὶ βάνουνε τοὶ κάσες τῶν ποδιῶ σου.

Τοὶ μαντινάδες ἀποῦ λὲς τοὶ λένε στοὺ χωριό σου,
 δυὸ σκάφες δὲν τζὶ βάνουνε τοὶ κάσες τῶν ποδιῶ σου.

Ὅντε περνᾶς στὸν ποταμό, τὸ ξέπλυνε τ' ἀτζὶ σου,
 κιτρινοκολοκύθα μου, δὲν εἶμαι μουστερὴ σου.

Σὰν τὸν ἀζόγουρο βρωμεῖς, σὰν τὴ λυγιά μυρίζεις,
 καὶ σὰν τὴν ξανθοκουτσουλιὰ ἀθεῖς καὶ λουλουδίζεις.

Ἄλᾳργο σου κι ἀλᾳργο μου ψῶρά ῥχεις καὶ φοβοῦμαι,
 νὰ μὴν τὴν κολληθῶ κι ἐγὼ καὶ δὲν μπορῶ νὰ ξεοῦμαι.

Ἐθάρρωνα πῶς ἤφεγγες, μὰ σὺ ἀλλοιθωρίζεις,
 τὸ βουῖ ἀποῦ τὸ γάϊδαρο δὲν τότε ξεχωρίζεις.

Μαντινάδες παληές

Ἄνάθεμά μ' ἀνέ χολιῶ κι ἀνέ κακοκαρδίζω,
κι' ὡς τότε βρίσκω τὸν καιρὸ δά τότε κουλαντρίζω.

Ὡς τότε βρίσκεις τὸ καιρὸ δίδετου νά πηγαίνη,
γιατ' ὁ καιρὸς τὰ πράγματα ξανάστροφα τὰ φέρνει.

Ἄνάθεμάτα καί τὰ δυὸ τὸ μῆνα καί τὸ χρόνο,
ποῦ μοῦ τότε φυτέψανε μὲς τὴν καρδιά τὸν πόνο.

Ποιὸς εἶδενε τὴ θάλασσα σπαρμένη θερισμένη,
ποιὸς εἶδε τούτους τσοὶ καιροὺς ἀγάπη μπιστεμένη.

Τ' ἄστρα δὲν ἔχουν μετριμὸ μὰ γὼ δά τὰ μετρήσω,
γιὰ νά μὲ λένε μπιστικό ὅπου κι' ἄν ἀγαπήσω.

Καινούργ' ἀγάπη πολεμῶ ἐδά πεντ' ἔξε μέρες,
καί φαίνεται μου πῶς πετῶ τσοὶ δροσεροὺς ἄέρες.

Ἡ ἀγάπη θέλει φρόνεψι θέλει ταπεινωσύνη,
θέλει λαγοῦ πορπατηξά πουλιοῦ γρηγοροσύνη.

Πολλὰ παθαίνει καί κανεὶς νά κάμη μίαν ἀγάπη,
νά ροζονάρη μὲ τὸν νοῦ νά παίζη μὲ τ' ἀμάτι.

Ἡ γνώση 'ναι κοντά στὸ νοῦ καί λέει ὁ νοῦς στὴ γνώση,
κάτσε καλά λογάριασε μὴ στερομετανοιώσης.

Ὁ ὕστερος λογαριασμὸς τὸν ἄνθρωπο νταλντίζει,
πριχοῦ νά δώση στὴ φωτιά πρέπει νά ντουχιουντίζει.

Τὸν κόσμον ἀηδίασα καί τώρα τὸν ἀρνοῦμαι,
καί βοηθὸν τὸν Ὑψιστον Θεὸν ἐπικαλοῦμε.

Ὅποιος θέλει γιὰ νά ζήσει καί τὸν κόσμον νά χαρῆ,
ἀγάπη νά μὴ ἀποκτήση σ' ὄλη του τὴ ζωή.

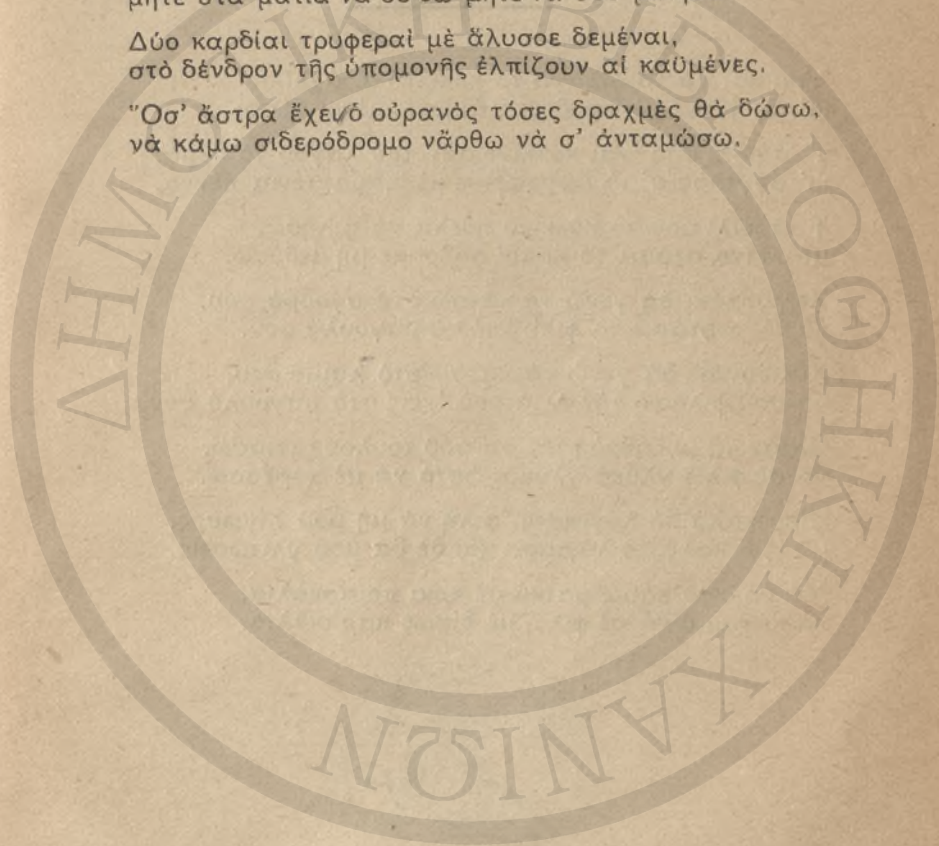
“Όποιος στὸν κόσμον γεννηθεῖ χωρὶς ν’ ἀγαπήσῃ,
αὐτὸς τὰ χάρδια τῆς ζωῆς ποτὲ δὲ θὰ γνωρίσῃ.

Ἄκισως καὶ σ’ ἀπαρνηθῶ ν’ ἀδικοθανατήσω,
σὲ τούρκου χέρια νὰ πιασθῶ καὶ ν’ ἀλαξοπιστήσω.

Ἐκαμὰ μὴν ἀπόφασι δ’ οὐ κί’ ἂν σ’ ἀπαντήσω,
μῆτε στὰ μάτια νὰ σὲ δῶ μῆτε νὰ σοῦ μιλήσω.

Δύο καρδίαι τρυφεραὶ μὲ ἄλυσσε δεμέναι,
στὸ δένδρον τῆς ὑπομονῆς ἐλπίζουν αἱ καυμένες.

Ὅσ’ ἄστρα ἔχειν ὁ οὐρανὸς τόσες δραχμὲς θὰ δώσω,
νὰ κάμω σιδηρόδρομον νᾶρθω νὰ σ’ ἀνταμώσω.

Μαντινάδες για τὰ φιλιὰ

“Αχι καὶ νὰ τὸ φίλαγα τὸ κόκκινό σ’ ἄχειλι,
κι’ ἄς ἤθελε μὲ σφάξουνε ἀρματωμένοι χίλιοι.

Τ’ ἄχειλι σου ἴναι κόκκινο σὰν τοῦ λαγοῦ τὸ αἷμα,
κι’ ἄγγελος σ’ τὸ ζωγράφισε μὲ διαμαντένια πέννα,

Τ’ ἄχειλι σου τὸ κόκκινο ἤθελα νὰ φιλήσω,
μὰ κείνο στάσει τὸ κρασί φοβοῦμε μὴ μεθύσω.

Χελιδονάκι δὰ γενῶ νὰ κάτσω στὰ σγουρά σου,
νὰ τὸ χορτάσω τὸ φιλιὶ ἀπὸ τὰ μάγουλά σου.

Χελιδονάκι δὰ γενῶ νὰ κάτσω στὸ λαιμό σου,
νὰ σοῦ φιλήσω τὴν ἐλιά που ἔχεις στὸ μάγουλό σου.

Ὡσὰν τὴ μυζηθρόπητα δὰ σοῦ τουλουπανιάσω,
νὰ σὲ φιλῶ γλυκὰ γλυκὰ, ὥστὸ νὰ σὲ χορτάσω.

Ἐσὺ καλὰ τὸ λόγιασες, φιλή νὰ μὴ μοῦ λιγώσης,
μὰ ἄγὼ καλὰ τὸ λόγιασα καὶ δὲ δὰ μοῦ γλιτώσεις.

Μὰ δὰ σοῦ κάμω μαϊκὰ σὲ τρία πορτοκάλια,
νὰ κάθομαι νὰ σὲ φιλῶ μὲ δίχως παρακάλια.

